

॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥

इतिद्रोणपर्वणिटीकायांनवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

एतदिति ॥ १ ॥

नाहंमृष्येहंतद्रोणं सिंहद्विरदविक्रमं ॥ कथं संजयदुर्धर्षमनाधृष्ययशोबलं ॥ ३७ ॥ पश्यतां पुरुषेन्द्राणां समरे पार्षतो वधीत् ॥ केपुरस्तादयुध्यंतरक्षंतो द्रोणमंति
कात् ॥ ३८ ॥ केनुपश्वादवर्त्तत गच्छतो दुर्गमांगतिं ॥ केऽरक्षन्दक्षिणं चक्रं सव्यं केचमहात्मनः ॥ ३९ ॥ पुरस्तात्केचवीरस्य युध्यमानस्य संयुगे ॥ केचतस्मिंस्त
नूस्त्यक्त्वा प्रतीपं मृत्युमाव्रजन् ॥ ४० ॥ द्रोणस्य समरे वीराः केकुर्वन्त परां धृतिं ॥ कच्चिन्नैनं भयान्मन्दाः क्षत्रियाव्यजह्नुरणे ॥ ४१ ॥ रक्षितारस्ततः शून्ये कच्चितै
र्नहतः परैः ॥ न स पृष्ठमरेखा साद्रणेशौर्यात्प्रदर्शयेत् ॥ ४२ ॥ परामप्यापदं प्राप्य सकथं निहतः परैः ॥ एतदार्येण कर्त्तव्यं कृच्छ्रास्वापत्सु संजय ॥ ४३ ॥ पराक्रमेद्य
थाशक्त्या तच्च तस्मिन् प्रतिष्ठितं ॥ मृत्युते मे मनस्तात कथा तावन्निवार्यतां ॥ ४४ ॥ भूयस्तुल्यसंज्ञां त्वां परिपृच्छामि संजय ॥ ४५ ॥ इति श्रीमहाभारते द्रोण
पर्वणि द्रोणाभिषेकपर्वणि धृतराष्ट्रशोकेन वमोऽध्यायः ॥ ९ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ वैशंपायन उवाच एतत्पृष्ठासूतपुत्रं त्वच्छोकेनार्दितो भृशं ॥ जये
निराशः पुत्राणां धृतराष्ट्रोपतस्त्वितौ ॥ १ ॥ तं विसंज्ञं निपतितं सिषिचुः परिचारिकाः ॥ जलेनात्यर्थं शीतेन वीजंत्यः पुण्यगंधिना ॥ २ ॥ पतितं चैनमालोक्य समं
ताद्भरतस्त्रियः ॥ परिवव्रुर्महाराजमस्य शंश्रैव पाणिभिः ॥ ३ ॥ उत्थाप्य चैनं शनकैराजानं पृथिवीतलात् ॥ आसनं प्रापयामासुर्वाष्पकं द्योवराननाः ॥ ४ ॥ आ
सनं प्राप्य राजा तु मूर्च्छयाभिपरिप्लुतः ॥ निश्चेष्टो तिष्ठत तदा वीज्यमानः समंततः ॥ ५ ॥ सलब्ध्वा शनकैः संज्ञां वेपमानो महीपतिः ॥ पुनर्गावल्गणिं सूतं पर्यपृच्छ
द्यथा तथं ॥ ६ ॥ धृतराष्ट्र उवाच यः स उद्यन्निवादित्यो ज्योतिषा प्रणुदंस्तमः ॥ अजातशत्रुमायांतं कस्तं द्रोणादवारयत् ॥ ७ ॥ प्रभिन्नमिव मातंगं यथा
क्रुद्धं तरस्विनं ॥ प्रसन्नवदनं दृष्ट्वा प्रतिद्विरदगामिनं ॥ ८ ॥ वासितासंगमे यद्ददजय्यं प्रतियूथपैः ॥ निजघानरणे वीरान्वीरः पुरुषसत्तमः ॥ ९ ॥ योत्येको हि महा
वीर्यो निर्देहे द्वोरचक्षुषा ॥ कृत्स्नं दुर्योधनबलं धृतिमान्सत्यसंगरः ॥ १० ॥ चक्षुर्हणं जये सक्तमिष्वासधरमच्युतं ॥ दांतं बहुमतं लोके केशूराः पर्यवारयन् ॥ ११ ॥
कैदुश्च धर्षराजानमिष्वासधरमच्युतं ॥ समासेदुर्नरव्याघ्रं कौतेयं तत्र मामकाः ॥ १२ ॥ तरसैवाभिपद्याथ यो वै द्रोणमुपाद्रवत् ॥ यः करोति महत्कर्म शत्रूणां वै
महाबलः ॥ महाकायो महोत्साहो नागायुतसमो बलः ॥ तं भीमसेनमायांतं केशूराः पर्यवारयन् ॥

॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ सः प्रसिद्धः तमजातशत्रुं आयातं दृष्ट्वा द्रोणात्कः अवारयदित्यन्वयः सार्धं श्लोकद्वयमेकं वाक्यं ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥